

Italské a japonské těžké dělostřelectvo první světové války

cs.topwar.ru/209399-italjanskaja-i-japonskaja-tjazhelaja-artillerija-pervoj-mirovoj-vojny.html

Vjačeslav Špakovskij

26. ledna 2023

Foto, jako by přímo z búrské války! Pak se tam takové nástroje používaly. Z podobných děl byl ale v červenci 1918 ostřelován i Kreml a v roce 1941 byly dokonce použity u Moskvy...

Miluju těstoviny

Hořím k nim nadpozemskou láskou.

Miluju těstoviny

A dělej si se mnou, co chceš!

Y. Kim

Itálie

Zbraně První světová válka. A stalo se, že v Itálii byl závod Terni, který řídil ... Sir William Armstrong, a tento závod byl vytvořen pro zásobování italských Flotila námořní zbraně. A tyto zbraně skutečně dodával, ale na přelomu století přešel na výrobu děl pro armádu.

Dělo Da 149/35 A

Jedním z prvních takových vývojů byl Cannone Da 149/35 A (149 - ráže v milimetrech, 35 - délka hlavně v rážích).

149/35 A lze jen stěží nazvat moderní konstrukcí: zbraň neměla žádné potlačení zpětného rázu. To znamená, že šlo jen o staromódní lafetu, která se odvrátila a narazila na kola na dvou rampách zpětného rázu – klínech umístěných za nimi. Pistole se po nich kutálela, když vystřelila „do kopce“, a poté, když síla zpětného rázu ustala, se stočila zpět. Z tohoto důvodu musela zbraň po každém výstřelu znovu mířit.

Kromě toho bylo poměrně obtížné připravit ji na zahájení palby: vyžadovalo to asi dvě hodiny práce, protože optimálních výsledků by se dosáhlo, když byla zbraň namontována na speciální dřevěnou plošinu.

Ale kromě nízké rychlosti palby (v nejlepším případě jedna rána za minutu, často nižší) měla zbraň také své výhody: vysoká počáteční rychlost (651 m/s) poskytovala dobrý dostřel (16 500 m) a granáty o hmotnosti 42 kg (OF) a 43,4 kg (střepiny). Tedy na tak relativně malou ráži - přeci ne 155 a ne 152, střílelo granáty dostatečné síly. Hmotnost děla byla asi 8,2 tuny, ale stále byla poměrně univerzální a mohla být použita jak jako obléhač dělostřelectvo, tak jako těžké polní dělostřelectvo.

Pistole Da 149/35 A se objevila v roce 1905 a okamžitě se stala široce používanou. Baterie se skládala ze 4 děl, 4 tahačů a 10 nákladních automobilů se standardní municí 70 granátů na zbraň. Samotné dělo bylo možné táhnout maximální rychlostí 6–8 km/h. Čili nelze říci, že by tato zbraň měla vysoký výkon. Přesto bylo toto dělo účinně používáno italskou armádou ve všech fázích první světové války a navzdory svému stáří zůstalo ve službě uprostřed války a sloužilo dokonce až do druhé světové války.

Da 149/35 A byl naposledy viděn v akci během spojenecké invaze na Sicílii, i když v té době byl zcela zastaralý. Toto staré dělo mělo tak zajímavý osud - "nejmenší ráže" mezi podobnými zbraněmi spojenců v Dohodě.

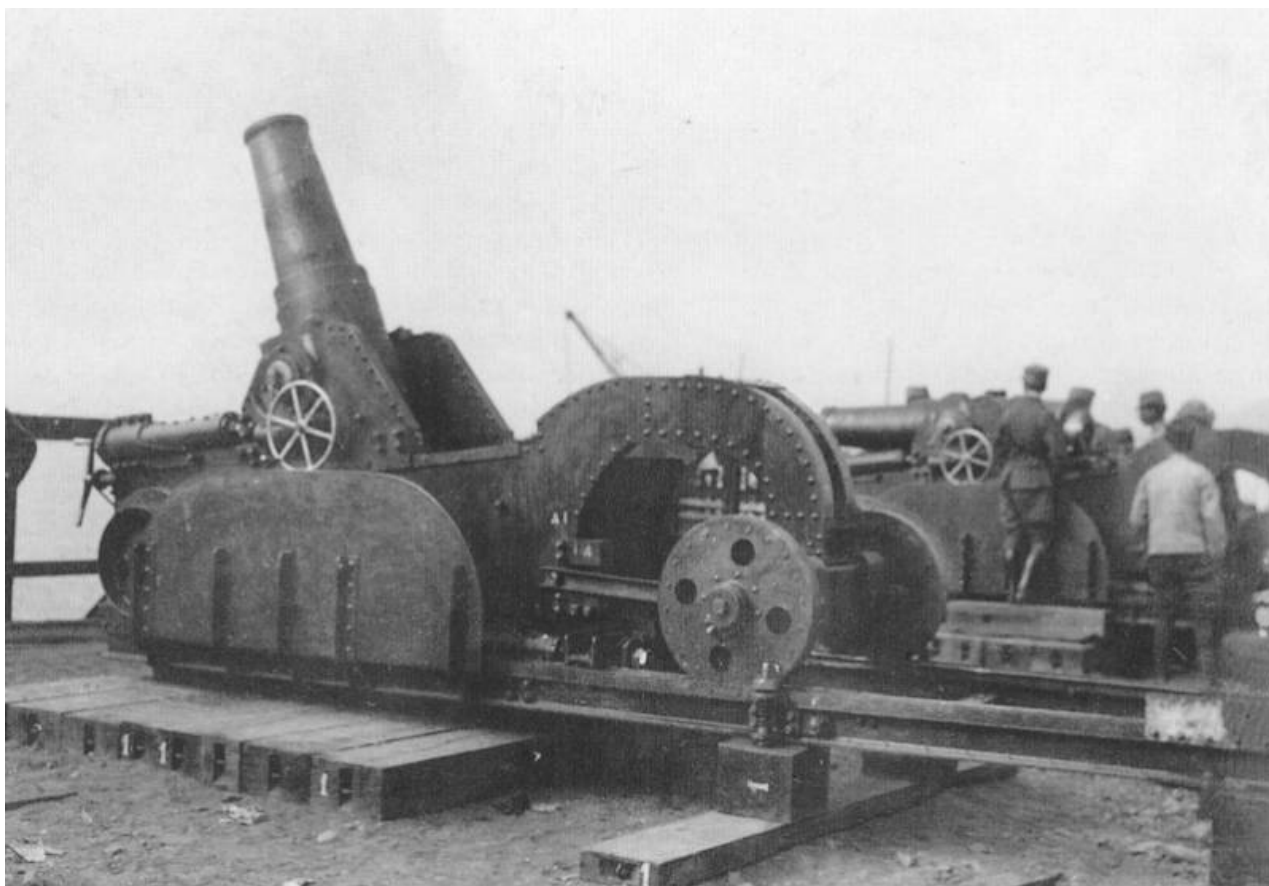
Pozice Cannone Da 149/35 A. Trojúhelníkové rampy jsou dobře viditelné - rollback brzdy

Mortaio da 210/8DS

Italský Mortaio da 210/8 DS (210 mm minomet) byl vyvinut v posledních letech 20. století a byl určen pro použití proti opevněním

a jiným podobným dobře bráněným cílům. Aby bylo možné Mortaio da 8/XNUMX uvést do akce, bylo zapotřebí mnoho úsilí, protože zbraň bylo třeba při pohybu i na krátkou vzdálenost rozebrat a všechny díly naložit na přívěsy nebo dopravníky.

Při montáži zbraně na pečlivě urovnané místo bylo nutné nejprve nainstalovat těžkou dřevěnou plošinu (není zahrnuta v přepravované hmotnosti zbraně), poté ji bylo možné sestavit.

Bylo nutné na to přijít?

Tato práce obvykle trvala 6 až 8 hodin. I když, pokud to porovnáme s kanónem 149 mm, ukáže se, že jeho hmotnost ve složené poloze byla 7,8 tuny a ještě méně v sadě pro střelbu - 5,79 tuny. Úspěšné technické řešení jí umožnilo otáčet se o 360 °. Takže nehybnost tohoto děla nebyla pro Italy tak velkým problémem, protože frontová linie podél hranice s Rakousko-Uherskem byla většinu času dost statická.

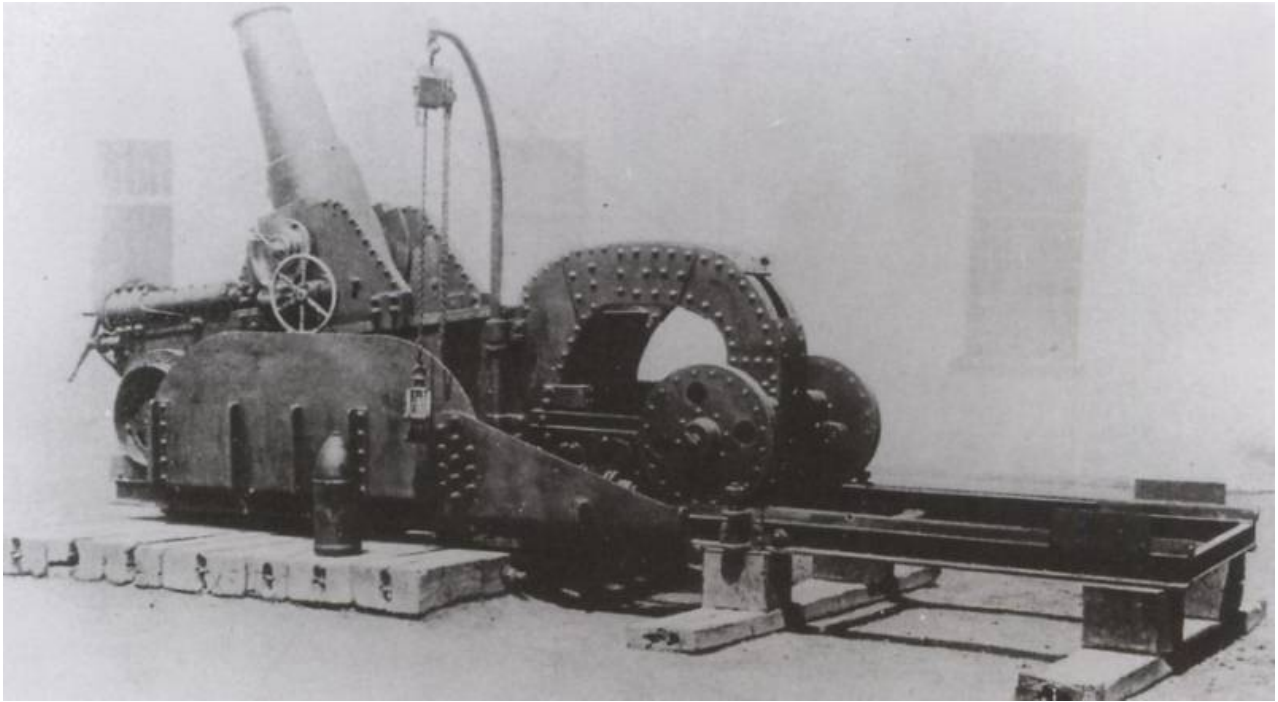

Zevrorotaya, že?

Celková délka hlavně byla pouze 9,7 ráže (2 mm) a délka vývrtnu byla pouze 048 ráže. Elevační úhly od $-7,1^\circ$ do $+15^\circ$. Dělo mohlo vystřelit 70 kilogramovou střelu s počáteční rychlostí 101,5 m/s na maximální dostřel pouze 3408 m. Účinek jejich střel byl zároveň umocněn téměř svislou dráhou střely. Rychlost střelby byla nízká, obvykle 450 rana každých 1–7 minut.

Zbraň používala variantu tzv. lafety De Stefano, odtud písmena DS v označení. Byl navržen tak, aby většinu zpětného rázu pohltila kolébka, na které spočívala hlaveň. Při výstřelu kolébka sklouzla dozadu přes krátké šikmé rampy. Přitom se po dvou šikmých kolejnicích odvalil i celý horní povoz na čtyřech kolech. Poté se vlivem gravitace a vratné pružiny vrátil zpět do původní polohy.

Mortaio da 210/8 DS byl použit v bateriích skládajících se ze 4 děl, 4 nákladních automobilů a 1 muničního vozidla. Baterie v pohybu se natáhla na 420 m a pohybovala se maximální rychlostí 6–8 km/h. Tato zbraň se používala i během druhé světové války, i když je již dávno a zjevně zastaralá.

Dřevěné nosníky, projektil a jeřáb ...

Japonsko

Pokud jde o Japonsko, zde musíme začít tím, že místo 150–155 mm používali 10 cm (105 mm) německé houfnice – typické zbraně počátku dvacátého století.

Zajímavé je, že během první světové války Japonsko dodalo Rusku stejná děla, ale ... s kanálem vyvrtaným na 107 mm. A tak se u nás objevily tyto japonské zbraně.

Japonské dělo Krupp ráže 105 mm. Foto landships.info

No, hlavními velkorážnými děly Japonců byly 240 mm a 280 mm minometné houfnice.

Zadejte 45

24 cm Type 45 byl přijat v roce 1912 jako náhrada za těžké 28 cm houfnice Krupp, které byly s velkým úspěchem použity během obléhání Port Arthur v roce 1905 během rusko-japonské války.

Houfnice ráže 24 cm byla prvním velkým dělostřeleckým kusem ryze japonského designu, i když se zdá, že některé nápady evropských konstruktérů její design ovlivnily.

Stejně jako mnoho velkorážných zbraní byly čepy hlavně připevněny ke kolébce, uvnitř které mohla hlaveň klouzat. Ke kolébce a hlavni byly připevněny dva zpětné a rýhované brzdové válce. Houfnice byla nabíjena pod úhlem 0° a střela k ní byla dodávána na malém vozíku s koly. Houfnice měla malý jeřáb na zvedání granátů. Měla také dva štíty na zbraně najednou - velký štít s výřezem pro hlaveň, připevněný k otočné plošině, a menší štít připevněný k hlavni, který se zvedal spolu s ním, pravděpodobně proto, aby chránil osádky

zbraně před ústový blesk. Závěr, běžný v japonské praxi, měl šroubový závěr. Střelivo bylo samostatné, k ucpání byla použita mosazná objímka.

Houfnice byla velmi těžká, instalovaných asi 37 tun, takže bylo vynaloženo velké úsilí na přesun a instalaci alespoň jednoho takového kolosu. To vyžadovalo pravděpodobně 10 koňských povozů.

240 mm japonská houfnice-minomet Type 45 na pozici

Na rozdíl od jiných obléhacích houfnic nemohl být Type 45 kvůli své hmotnosti a velmi pomalému nasazení použit jako těžké polní dělostřelectvo.

Celkem bylo vyrobeno asi 80 těchto houfnic, ale jejich použití v první světové válce bylo omezeno na obléhání Qingdao v roce 1914. Navzdory tomu, že Japonsko ve 1930. letech bojovalo v Číně, nevyžadovalo obléhací dělostřelectvo a houfnice Type 45 zůstaly ve skladech nebo jako děla pobřežní obrany.

Malý počet houfnic typu 45 byl použit na počátku války k obléhání obrany v Hongkongu, Bataanu a Corregidoru. Existují návrhy, že houfnice typu 45 byly také použity proti Rudé armádě v Mandžusku v roce 1945.

TTX

Ráže: 24 cm.

Délka hlavně 3,89 m L / 16,2.

Hmotnost zbraně (instalovaná): 33 058 kg.

Doba instalace: 1-2 dny.

Elevační úhly: -2° až +65°.

Horizontální vedení: 360°.

Hmotnost střely: 200 kg.

Počáteční rychlost: 360 m/s.

Dostřel: 10 400 m.

20 cm a 28 cm houfnice

Bylo vyrobeno také 11 exemplářů 20cm houfnice.

Spolu s 24 cm houfnicí se v roce 1914 účastnili obléhání Qingdao. 20 cm houfnice byly poté vyřazeny z provozu a prodány ruské vládě v roce 1915.

Zde naše armáda zjistila, že tuto ráži nepoužívá ani jedna ruská zbraň, ale nakonec byly ruské náboje ráže 203 mm změněny na ráži 197,5 mm. Ruské modifikované granáty byly těžší (115 kg) ve srovnání s japonskými granáty a v důsledku toho měly o něco kratší dolet.

Konečný osud 20 cm houfnic je neznámý a zřejmě žádná nepřežila.

Typ 45. Foto landships.info

Když Japonsko v roce 1904 vstoupilo do války s Ruskem, málokdo očekával, že Japonci vydrží dlouho bojovat, natož dosáhnout vítězství. Nicméně hned příští rok válka skončila pro Rusko porážkou: dvě jeho flotily byly zničeny a armáda byla poražena.

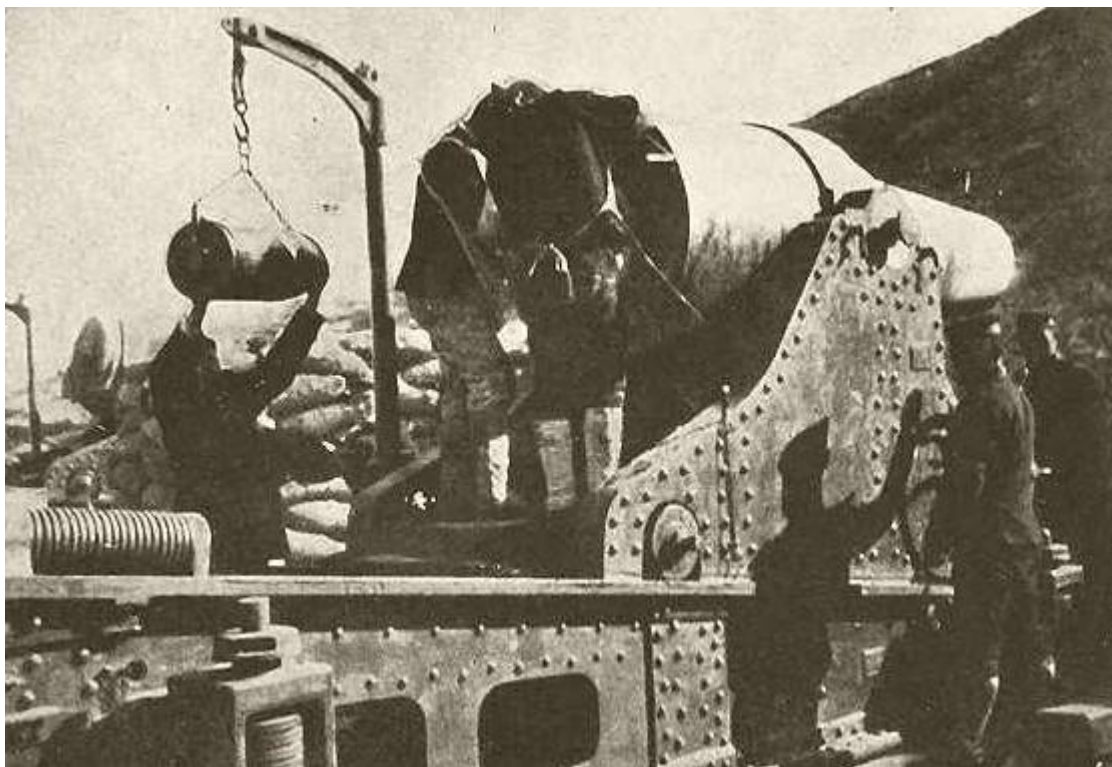
Důvodů je mnoho a jedním z nich je, že Japonci nevěnovali pozornost svým ztrátám! Ale také se ukázali jako inovátoři v použití pozemního těžkého dělostřelectva proti lodím.

Příprava základny pro 280mm houfnici-minomet

Japonci oblehli Port Arthur na začátku května 1904. A již v červnu bylo demontováno 18 houfnic pobřežní obrany ráže 28 cm a naloženo na loď, která je měla dodat obléhající armádě. Naneštěstí pro Japonce, jeden z mála ruských úspěchů v této válce vedl k potopení lodi, která odnesla její vzácný náklad dělostřelectva a stovky vojáků na dno moře.

Teprve v říjnu se Japoncům podařilo dodat na bojiště dalších 18 houfnic. Po dobytí takticky důležité výšiny (High Mountain) u Port Arthuru, během kterého Japonci utrpěli jednoduše šokující ztráty, se jim konečně podařilo ostřelit přístav a potopit zbytky ruské tichomořské flotily.

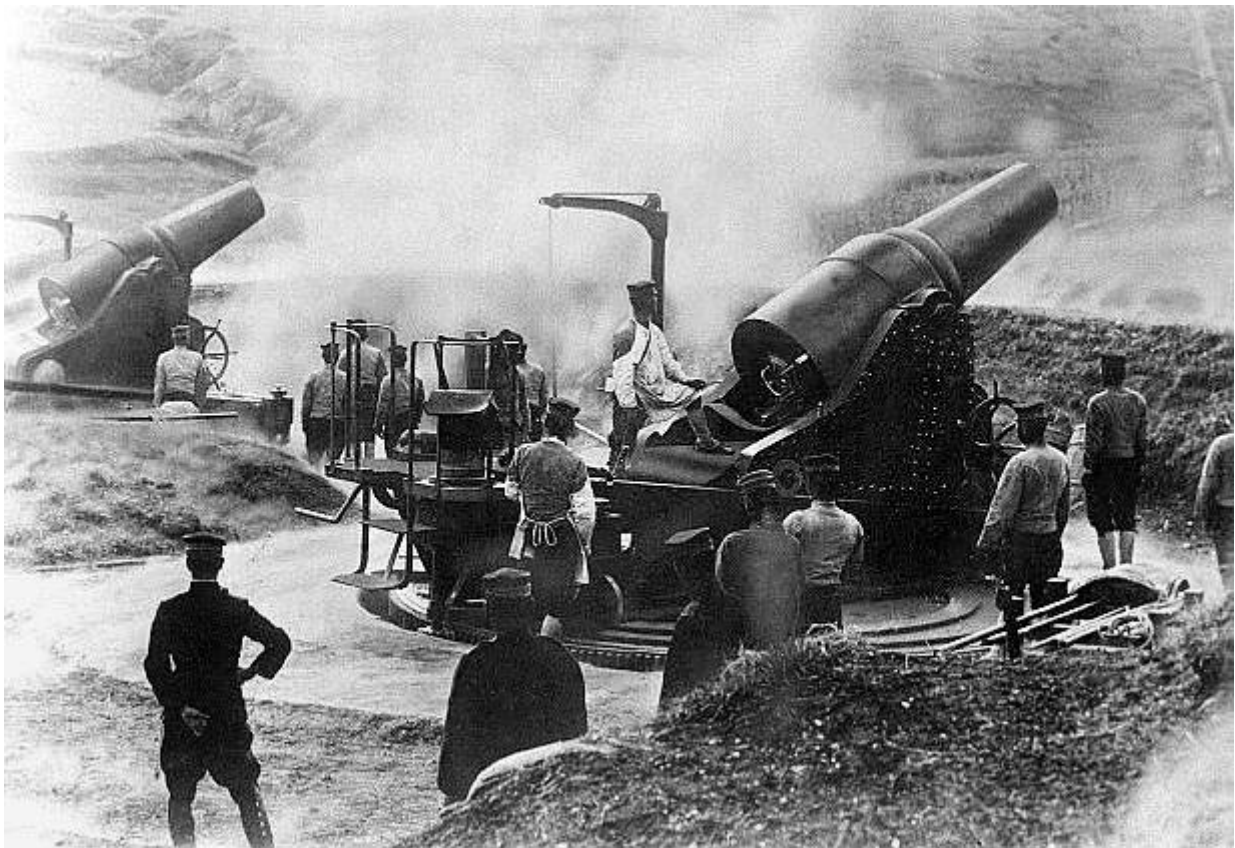

Nabíjení střely ráže 280 mm (náplň kouřového prachu 9,5 kg)

Dříve se věřilo, že tyto houfnice vyrábí firma Krupp, ačkoliv měly atypický pístový ventil. Později se ale ukázalo, že byly vyrobeny v Japonsku podle britského projektu, který byl původně vyvinut pro Italy!

Vše začalo tím, že v dubnu 1884 najali Japonci italského majora Pompeia Grilla, aby je naučil vyrábět zbraně. A pak v Osaka Arsenal v červnu téhož roku zahájili pilotní výrobu těchto houfnic na základě licence zakoupené od ... Britů.

Proto pobřežní obrana Japonska i Itálie používala velmi podobná děla stejné ráže!

Baterie 280mm houfnic střílí!

Je třeba poznamenat, že všechny tyto zbraně byly namontovány na točnách, které poskytovaly 360stupňové navádění. V té době se věřilo, že jejich palba na velké vzdálenosti a 217 kilogramové granáty budou smrtící proti tenkému pancéřování nepřátelských bitevních lodí, které se budou muset přiblížit ke břehu.

Každopádně díky kolosální a tvrdé práci Japonců svět poznal, že takové dělostřelectvo se dá využít mnoha způsoby, i když v Evropě si toho všiml jen málokdo, kromě Němců, Rakušanů a Maďarů.

Lekce z Japonska podnítila jejich experimenty s těžkým polním dělostřelectvem, které vyvrcholily nechvalně známými minomety Škoda 30,5 cm a 42 cm Big Berty.